

בבית המשפט העליון

דנ"א 8405/18

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המבקשים: עזבון ו/או יורשי סבג חאגי' עבדול ראזק ז"ל ואח'

נגד

המשיבים: 1. ועד עדת הספרדים בירושלים
2. ועד כנסת ישראל
3. נחלת שמעון בע"מ
4. לשכת רישום המקרקעין
ירושלים

בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון
מיום 15.11.2018 בע"א 8093/16 אשר ניתן על ידי כבוד
השופטים ד' ברק-ארז, י' וילנר וא' שטיין

בשם המבקשים: עו"ד סאלח אבו-חויסיין

בשם המשיב 1: עו"ד יורם בורלא

בשם המשיב 2: עו"ד רפאל שטוב

בשם המשיבה 3: עו"ד אילן שמר

החלטה

בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה (השופטים ד' ברק-ארז, י' וילנר וא' שטיין) מיום 15.11.2018 בע"א 8093/16 אשר דחה ערעור שהגישו המבקשים בעניין התיישנות תביעותיהם להוכחת זכויות בעלות בנכסי מקרקעין בשכונת שיח ג'ראח בירושלים.

רקע והליכים קודמים

1. המבקשים מתגוררים במתחם שכונת שיח ג'ראח בירושלים (להלן: המתחם) והם טוענים לזכויות בנכסים שם מכוח הסכמי שכירות שחתמו אבותיהם בשנת 1956 מול

רשויות המינהל הירדניות (להלן: הסכמי השכירות). המשיבים 1-2 רשומים כבעלים של המתחם מאז שנת 1972 (על יסוד טענות לקיומן של זכויות במתחם עוד מהמאה ה-19), ובשנת 2007 הם העבירו את זכויותיהם במתחם למשיבה 3, ונרשמה לטובתה הערת אזהרה. עניינו של ההליך דנן בשאלת הזכויות במתחם. לאחר הליכים משפטיים רבים לאורך השנים, הגישו המבקשים שתי תביעות לבירור שאלת זכויות הבעלות במתחם. ביום 18.8.2016 דחה בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת ע' כהן) את התביעות בשל התיישנות. נפסק כי מאז הוקנו הזכויות במתחם למשיבים 1-2 חלפו למעלה מ-40 שנים, וכי מאז שנת 1974 מנהלים המשיבים 1-2 הליכים לפינוי דיירי המתחם. הוטעם כי הגם שהסכמי השכירות שנחתמו מקנים, בנסיבות מסוימות, אפשרות להעברת הבעלות במתחם לידי השוכרים לא הוכח כי אופציה זו הופעלה והקנתה למבקשים זכויות בעלות כאמור. על רקע זה, נקבע כי התביעות מכוח הסכמי השכירות התיישנו. בית המשפט המחוזי דחה את טענות המבקשים הנוגעות לכך שהעובדות שעומדות ביסוד ההליך לא היו ידועות להם עד לעת האחרונה. זאת, בפרט לנוכח קיומם של הליכים משפטיים רבים שהתנהלו בעניינו של המתחם. לפיכך, דחה בי המשפט המחוזי את התביעות והמבקשים אף חויבו לשלם למשיבים הוצאות ושכר טרחת עו"ד בסך 25,000 ש"ח.

2. על פסק הדין הגישו המבקשים ערעור וביום 15.11.2018 דחה, כאמור, בית משפט זה את הערעור ואישר את פסק-דינו של בית המשפט המחוזי מנימוקיו, על פי תקנה 460(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן: תקנות סדר הדין). וכך נקבע בפסק הדין שניתן בערעור:

"בית המשפט המחוזי דחה את תביעתם של המערערים על יסוד טענת התיישנות, בקבעו כי המערערים לא הרימו את הנטל להוכיח כי נעלמו מהם העובדות המהוות את עילת התובענה ואף לא כי עובדות אלה נעלמו מסיבות שאינן תלויות בהם ושניתן היה למנוע אותן בזירות סבירה. פסק דינו של בית המשפט המחוזי מבוסס על ממצאים עובדתיים מובהקים ומפורטים, שלא מצאנו עילה להתערב בהם. זאת ועוד, לא מצאנו כי המערערים עמדו במבחנים שנקבעו בפסיקתו של בית משפט זה להוספת ראיות בשלב הערעור, ומכל מקום איננו מוצאים לקבוע כי היה בראיה האמורה כדי לסייע להם".

מכאן הבקשה לקיום דיון נוסף.

3. לטענת המבקשים הם קיבלו את זכויותיהם במתחם בהסכמתו ובאישורו של הריבון הירדני הקודם בשטח. עוד נטען כי העברת הזכויות למשיבים 1-3 נעשתה בתרמית, ואין להם כל זכויות בקרקע וממילא לא זכויות בעלות. הוטעם כי דחיית ערעורם של המבקשים משמעה פינויים מדירות מגורים ושלילת זכויותיהם הקנייניות במתחם. זאת באופן שאינו עולה בקנה אחד עם הוראות חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו. עוד מציינים המבקשים כי בית המשפט לא דן בפסק דינו בשאלת מעמדם של המשיבים 1-3 לטעון להתיישנות התביעות כמי שלא היו צד להסכמי השכירות שנעשו על ידי הריבון הקודם, וכי פסק דינו של בית משפט זה עומד בניגוד להוראת סעיף 19 לתקנות הסדרי משפט ומינהל (רציפות הליכים אזרחיים, אכיפת פסקים והכרה במסמכים), התשכ"ט-1968.

4. המשיבים 1-3 מתנגדים לקבלת הבקשה. נטען כי פסק דינו של בית משפט זה לא קבע כל הלכה חדשה והוא עולה בקנה אחד עם פסקי דין קודמים שניתנו במסגרת שרשרת ההליכים שהתנהלו בין הצדדים לאורך השנים. גם לגופן של טענות המבקשים סבורים המשיבים 1-3 כי דין הבקשה להידחות. לטענתם תביעותיהם של המבקשים התיישנו לפני שנים רבות, כמפורט בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. הוטעם כי רישום הזכויות במתחם על שם המשיבים 1-3 נעשה כדין ופורסם ברבים עוד בשנת 1972, והמבקשים לא הוכיחו כי העובדות הנדרשות להגשת התביעות לא היו ידועות להם, או לא היו יכולות להיות ידועות להם בזמן אמת או בסמוך לכך. עוד הוסף, כי לכל אורך תקופת מגורי המבקשים והוריהם במתחם הם לא פעלו להסדרת רישום הזכויות על שמם, וממילא הם לא הוכיחו כי הם בעלי הזכויות במתחם. המשיבים 1-3 מדגישים כי טענות המבקשים כבר נדונו ונדחו בהליכים רבים קודמים, וכי הטענות המועלות בבקשתם מופנות כנגד קביעות עובדתיות שאין מקום לשוב ולהידרש להן בהליך של דיון נוסף.

דיון והכרעה

5. לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה ובתשובות לה באתי לידי מסקנה כי היא אינה מצדיקה קיומו של דיון נוסף בהתאם לאמות המידה הקבועות לעניין זה בסעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, ובפסיקה (ראו: דנג"ץ 2789/18 פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול לערעורים, פסקה 5 (25.6.2018)). במקרה דנן דחה בית המשפט פה אחד את ערעורם של המבקשים בפסק דין קצר המבוסס על תקנה 460(ב) לתקנות סדר הדין. דחיית ערעור בהתבסס על תקנה זו משמעה אימוץ פסק-דינה של

הערכאה קמא מטעמיה ומכאן שאין מדובר כלל וכלל בהלכה חדשה (ראו דנ"א 173/15 בן ישי נ' אוצר מפעלי ים בע"מ, פסקה 9 (17.8.2015)). כל שנקבע בפסק-הדין הוא כי הכרעתו של בית המשפט המחוזי נסמכת על קביעות עובדתיות מובהקות ועל המסקנה המשפטית שאותה הסיק מאותן העובדות, וכי בכך אין מקום להתערב. קביעה זו אין בה, כאמור, כל חידוש הלכה והיא אינה מצדיקה דיון נוסף.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ד' בשבט התשע"ט (10.1.2019).

ה נ ש י א ה